

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Управління Служби безпеки України в Херсонській області

Слідчий відділ

вул. Лютеранська, 1, м. Херсон, 73000 тел. (0552) 42-21-29
www.ssu.gov.ua, e-mail: usbu_hes@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 20001728

ПОВІДОМЛЕННЯ

про підозру

м. Миколаїв

«29» червня 2023 року

Старший слідчий СВ УСБУ в Херсонській області майор юстиції Кузьменко Юрій Володимирович, розглянувши матеріали кримінального провадження №42022230000000241 від 07.07.2022 за ч. 3 ст. 436-2 КК України, у зв'язку з наявністю достатніх доказів для повідомлення про підозру особі у вчиненні кримінального правопорушення, керуючись ст. ст. 36, 40, 42, 276-278 КПК України,

П О В І Д О М И В:

Єлісєєву Сергію Володимировичу,
05.05.1971 року народження, уродженець
м. Ставрополь рф, зареєстрованому та
проживаючому за адресою: рф, м. Москва,
вул. Новопісчана, буд. 21, корп. 1, кв. 10,
громадянину російської федерації

про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого **ч. 3 ст. 436-2 КК України**, тобто у глорифікації осіб, які здійснювали збройну агресію російської федерації проти України, розпочату у 2014 році, представників збройних формувань російської федерації, а також представників окупаційної адміністрації російської федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та представників підконтрольних російській федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, вчинені повторно, з використанням засобів масової інформації.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Єлісєєв С.В.:

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканною.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Згідно з п. п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року російська федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та російська федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та Федеральним Законом російської федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст. 2-3 зазначеного Договору російська федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), серед іншого, визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не

мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі – Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і рф.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Згідно із статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Рішенням Ради національної безпеки і оборони України від 02.09.2015 «Про нову редакцію Воєнної доктрини України» (введено в дію Указом Президента України від 24.09.2015 № 555/2015), як основна загроза для безпеки держави визначена активізація спецслужбами рф розвідувально-підривної діяльності в Україні з метою дестабілізації внутрішньої соціально-політичної обстановки, а також з метою підтримки непередбачених законом збройних формувань у східних регіонах України і створення умов для розширення масштабів збройної агресії.

Аналогічна позиція зазначена в рішеннях РНБО України від 04.03.2016 «Про Концепцію розвитку сектору безпеки і оборони України» (введено в дію Указом Президента України № 92/2016 від 04.03.2016), та від 29.12.2016 «Про Доктрину інформаційної безпеки України» (введено в дію Указом Президента України № 47/2017 від 29.12.2016), та інших нормативних актах.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає, що дії рф на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці та є проведенням підривної діяльності проти України. Її результатом стала анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади рф та службових осіб з числа керівництва збройних сил російської федерації (далі – зс рф), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і збройними силами рф як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам рф, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування

чорноморського флоту рф на території України – в Автономній Республіці Крим (далі – АР Крим) та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та зс рф вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців зс рф, у тому числі дислокованих на підставі міжнародних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та рф, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, незаконної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території рф службові особи генерального штабу збройних сил російської федерації (далі – гш зс рф), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб зс рф, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-політичних цілей рф, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю незаконної окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

Ураховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та зс рф серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи чорноморського флоту російської федерації (далі – чф рф), це сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ зс рф поряд з іншими елементами гібридної війни, а тому ведення гібридної війни проти України співучасники злочинного плану вирішили розпочати на території півострова Крим.

Для ефективної реалізації плану вирішено залучити військовослужбовців зс рф, співробітників інших силових відомств рф, представників влади, інших громадян рф та України. Крім того, з цією ж метою представниками влади рф створено та озброєно іррегулярні незаконні збройні формування, озброєні банди та групи найманців, якими керували офіцери спецслужб і зс рф.

Так, починаючи з 20 лютого 2014 року для реалізації вищезазначеного умислу, з метою блокування та захоплення адміністративних будівель і ключових об'єктів військової та цивільної інфраструктури для забезпечення військової окупації та подальшої анексії рф території АР Крим і м. Севастополя, на територію суверенної держави Україна, а саме АР Крим і

м. Севастополь, здійснено вторгнення військовим, морським та повітряним транспортом окремих підрозділів зс рф.

У подальшому військовослужбовцями зс рф здійснено захоплення будівель центральних органів влади АР Крим та встановлено контроль над їхньою діяльністю з метою забезпечення прийняття вигідних та необхідних для рф рішень. Крім того здійснено блокування автошляхів, захоплення аеропортів та транспортних підприємств, військових частин ЗС України, пошкодження та знищення військового майна, що має важливе оборонне значення для України.

Відтак всупереч міжнародному правопорядку, з нехтуванням державного суверенітету та територіальної цілісності України починаючи з 20 лютого 2014 року представниками влади рф і службовими особами зс рф розпочато збройне вторгнення регулярних військ рф на територію України з метою зміни меж території та державного кордону України, на порушення порядку, встановленого Конституцією України та військова окупація території АР Крим.

Також представниками влади і зс рф вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території України.

Так, 06.03.2014 Верховною Радою Автономної Республіки Крим прийнято незаконну постанову № 1702-6/14 «Про проведення загальнокримського референдуму».

Вищевказаною постановою Верховна Рада АР Крим постановила увійти до складу російської федерації як суб'єкт російської федерації та провести 16.03.2014 загальнокримський референдум (включаючи місто Севастополь), на який винести альтернативні запитання: «1) Ви за возз'єднання Криму з росією на правах суб'єкта російської федерації?»; «2) Ви за відновлення дії Конституції Республіки Крим 1992 року і за статус Криму як частини України?». При цьому, на голосування не виносилося питання про проголошення незалежності АР Крим та м. Севастополя.

Цією ж постановою Верховної Ради АР Крим також затверджено текст бюлетеня для голосування на загальнокримському референдумі 16.03.2014 і Тимчасове положення про загальнокримський референдум, утворено Комісію Автономної Республіки Крим із проведення загальнокримського референдуму.

Водночас, Указом виконувача обов'язків Президента України від 07.03.2014 № 261/2014 зупинено дію вказаної постанови як такої, що не відповідає Конституції та законам України. Крім того, Конституційний Суд України своїм рішенням від 14.03.2014 № 2-рп/2014 визнав неконституційною зазначену постанову Верховної Ради АР Крим, оскільки нею порушено конституційний принцип територіальної цілісності України, а парламент Криму вийшов за межі своїх повноважень. Конституційний Суд України визнав дану постанову такою, що суперечить основоположним принципам суверенності та територіальної цілісності держави, закладеним у міжнародно-правових актах, зокрема принципу взаємної поваги до суверенної рівності кожної держави, що включає політичну незалежність, можливість зміни кордонів відповідно до міжнародного права мирним шляхом і за домовленістю.

Верховна Рада Автономної Республіки Крим незаконною постановою «Про Декларацію про незалежність Автономної Республіки Крим і міста

Севастополя» від 11.03.2014 № 1727-6/14 затвердила Декларацію про незалежність Автономної Республіки Крим і міста Севастополя, спільно прийняту депутатами Верховної Ради Автономної Республіки Крим та Севастопольської міської ради.

Водночас, рішенням Конституційного Суду України від 20.03.2014 № 3-рп/2014 вказану постанову визнано неконституційною у зв'язку з тим, що затвердження такої декларації не належить до повноважень Верховної Ради АР Крим і суперечить статтям 2, 8, 132, 133, 134, частині 2 статті 135, статтям 137, 138 Конституції України, а також є порушенням положень статті 73, пункту 2 частини першої статті 85 Основного закону України.

У своєму рішенні Конституційний Суд України, зокрема, наголосив, що право на самовизначення на території Автономної Республіки Крим та в місті Севастополі було реалізовано їх жителями як невід'ємною частиною всього Українського народу під час всенародного голосування на всеукраїнському референдумі 01.12.1991. Ураховуючи результати цього референдуму, Верховна Рада України, діючи від імені Українського народу - громадян України всіх національностей, 28.06.1996 прийняла Конституцію України, в якій проголосила Україну суверенною і незалежною державою (стаття 1) та закріпила принцип її територіальної цілісності (стаття 2).

Конституційним Судом України у цьому ж рішенні зазначено, що Конституція України не передбачає права окремої частини громадян України (в тому числі і національних меншин) на одностороннє самовизначення, в результаті якого відбудеться зміна території України як унітарної держави.

16.03.2014 на окупованих російською федерацією територіях АР Крим та м. Севастополь представниками влади та зс рф, діючими на виконання спільного злочинного плану щодо порушення територіальної цілісності України шляхом окупації та подальшої анексії вказаних територій, організовано та проведено незаконний референдум.

Незважаючи на набуття законної сили постановою Верховної Ради України від 15.03.2014 № 891-VII «Про дострокове припинення повноважень Верховної Ради Автономної Республіки Крим», 17.03.2014 нелегітимною Верховною Радою АР Крим прийнято постанову № 1745-6/14 «Про незалежність Криму», у якій заявлено про звернення до російської федерації з пропозицією про прийняття «Республіки Крим» до складу російської федерації як нового суб'єкта рф зі статусом республіки.

Після цього, представники влади рф продовжили реалізацію спільного злочинного плану, спрямованого на порушення територіальної цілісності України шляхом окупації та анексії території півострова Крим.

Так, незважаючи на незаконність організованого та проведеного представниками влади рф на території півострова Крим референдуму 16.03.2014, нелегітимність існуючих органів влади Автономної Республіки Крим, всупереч наведеним вище міжнародним зобов'язанням рф стосовно України, 17.03.2014 видано Указ Президента рф № 147 «Про визнання Республіки Крим».

Цього ж дня Президентом рф видано розпорядження № 63-рп «Про підписання Договору між російською федерацією та Республікою Крим про прийняття до російської федерації Республіки Крим та утворення у складі російської федерації нових суб'єктів», яким погоджено проект вказаного Договору та прийнято рішення про його підписання на вищому рівні.

18.03.2014 в м. Москва рф, Президентом рф путіним в.в. та самопроголошеними представниками так званої «влади Криму» Аксьоновим С.В. і Константиновим В.А., а також самопроголошеним так званим «мером» м. Севастополя Чалим О.М. підписано «Договір між російською федерацією та Республікою Крим про прийняття до російської федерації Республіки Крим та утворення у складі російської федерації нових суб'єктів» (далі - «Договір»).

Наступним етапом щодо реалізації злочинного плану представників влади та зс рф було надання незаконному «Договору» видимості юридичної сили, зокрема, шляхом визнання уявної міжнародної правосуб'єктності адміністративно-територіальних одиниць України - Автономної Республіки Крим та м. Севастополя.

Так, відповідно до статті 8 Федерального конституційного закону «Про порядок прийняття до російської федерації та утворення в її складі нового суб'єкта російської федерації», єдиною умовою внесення до Державної Думи на ратифікацію міжнародного договору, що не вступив в силу, є визнання його Конституційним Судом рф таким, що відповідає Конституції російської федерації.

У подальшому, ввечері 18.03.2014 (більш точного часу досудовим розслідуванням не встановлено), до Конституційного суду рф надійшов запит Президента рф про перевірку відповідності Конституції рф тимчасово застосовуваного вищевказаного «Договору» про прийняття «Республіки Крим» до складу рф (далі - Запит).

Постановою Конституційного Суду рф від 19.03.2014 № 6-П «У справі про перевірку конституційності міжнародного договору, який не набрав чинності, між російською федерацією та Республікою Крим про прийняття до російської федерації Республіки Крим та утворення у складі російської федерації нових суб'єктів», безпідставно визнано незаконний «Договір» таким, що відповідає Конституції рф.

20.03.2014 державна дума федеральних зборів рф прийняла федеральний закон № 36-ФЗ «Про ратифікацію Договору між російською федерацією і Республікою Крим про прийняття до російської федерації Республіки Крим та утворення у складі російської федерації нових суб'єктів» та погодила супутній до «Договору» Федеральний конституційний Закон № 6-ФКЗ «Про прийняття до російської федерації Республіки Крим та утворення у складі російської федерації нових суб'єктів – Республіки Крим і міста федерального значення Севастополя».

21.03.2014 рада федерації федеральних зборів рф на позачерговому засіданні своєю постановою № 68-СФ також погодила ратифікацію цього «Договору», а крім того, постановою № 69-СФ прийняла супутній до

«Договору» Федеральний конституційний закон щодо утворення в рф двох нових суб'єктів – «Республіки Крим» і «міста федерального значення Севастополя».

У той же день вищевказані федеральний (№ 36-ФЗ) та федеральний конституційний (№ 6-ФКЗ) закони були підписані Президентом рф та набули чинності.

Таким чином, представниками влади рф здійснена окупація частини території України - Автономної Республіки Крим і м. Севастополя та спроба легітимізувати указані дії.

В тимчасово окупованих АР Крим і м. Севастополі під виглядом органів державної влади створені окупаційні адміністрації російської федерації, які забезпечують подальшу окупацію та здійснюють управління указаними територіями на місцевому рівні.

Також, представниками влади і зс рф вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на решті території держави.

Так, вказаними особами у березні – квітні 2014 року організовувалися та проводилися антиурядові протестні акції, найбільш масові з яких у Луганській, Донецькій, Харківській, Дніпропетровській, Запорізькій, Миколаївській, Херсонській та Одеській областях, з метою поширення сепаратистських проросійських гасел та здійснення силового захоплення адміністративних будівель органів державної влади для послідууючої організації незаконних референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

З метою гарантованого досягнення указаних цілей та створення видимості того, що в Україні триває внутрішній конфлікт, представники влади та зс рф вирішили створити на її території терористичні організації, які поряд із основною функцією – здійснення терористичної діяльності, створювали враження діяльності в межах Донецької та Луганської областей опозиційних сил, які нібито від імені та за цілковитої підтримки місцевого населення відстоюють їх право на самовизначення та незалежність, що прямо суперечить Конституції України та нормам міжнародного права.

Так, під безпосереднім керівництвом та контролем нестворених на цей час представників влади та зс рф, 7 квітня 2014 року на території Донецької області України створено терористичну організацію «Донецька народна республіка» (далі – «ДНР»), а 27 квітня 2014 року на території Луганської області України – терористичну організацію «Луганська народна республіка» (далі – «ЛНР»), у складі яких утворені незаконні збройні формування, які функціонують і по теперішній час.

Контроль та координація діяльності цих терористичних організацій, як і їх фінансове та матеріальне забезпечення, у тому числі зброєю, боеприпасами, військовою технікою, здійснюється представниками влади та зс рф.

Указані терористичні організації мають: конкретних лідерів, які підтримують між собою тісні взаємозв'язки, чітку ієрархію та структуру, яка складається з політичного та силового блоків, керівники та учасники яких підпорядковуються лідерам організації, а також розподіл функцій між її

учасниками, на яких покладені відповідні обов'язки згідно з єдиним планом спільних злочинних дій.

Основними завданнями учасників указаних терористичних організацій є насильницьке повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, зміна меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом застосування зброї, вчинення терористичних актів - здійснення вибухів, підпалів та інших дій, які створюють небезпеку для життя та здоров'я людини, загрозу заподіяння значної майнової шкоди та настання інших тяжких наслідків.

Враховуючи викладене, «Донецька народна республіка» і «Луганська народна республіка» є стійкими об'єднаннями невизначеної кількості осіб (більше трьох), створені з метою здійснення терористичної діяльності, у межах яких здійснено розподіл функцій, встановлено правила поведінки, обов'язкові для цих осіб під час підготовки і вчинення терористичних актів, а тому у відповідності до ст. 1 Закону України «Про боротьбу з тероризмом» є терористичними організаціями.

Наведені вище факти розв'язання та ведення російською федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів зс рф на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав, у зв'язку з чим були достовірно відомі Єлісеєву С.В.

22 лютого 2022 року президент російської федерації, реалізуючи злочинний план, направив до Ради Федерації звернення про використання збройних сил рф за межами рф, яке було задоволено.

24 лютого 2022 року о 05 годині президент рф оголосив про рішення розпочати військову операцію в Україні.

У подальшому збройними силами рф, які діяли за наказом керівництва рф і зс рф, здійснено пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗС України, а також підрозділами ЗС та інших військових формувань рф здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

24 лютого 2022 року Указом Президента України Зеленського В.О. № 64/2022 введено в Україні воєнний стан із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року строком на 30 діб.

Законами України «Про затвердження Указу Президента України «Про продовження строку дії воєнного стану в Україні»» № 2119-IX, № 2212-IX, № 2263-IX, № 2500-IX, № 2738-IX, № 2915-IX, № 3057-IX продовжено строк дії воєнного часу в Україні.

Досудовим розслідування встановлено, що близько 05 год 00 хв 24.02.2022 президентом російської федерації Путіним В.В. оголошено початок так званої «спеціальної військової операції» проти України з метою проведення «демилітаризації та денацифікації України». Із вказаного часу збройні сили російської федерації, діючи з метою зміни меж території та державного

кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, застосовують засоби ведення війни, заборонені міжнародним правом, вчиняють військову агресію відносно народу України, безпосередньо акти насильства щодо цивільного населення, з метою тероризування населення та поєднані з вбивствами цивільних осіб, а також здійснюють обстріли об'єктів військової та критичної інфраструктури, чим фактично ведуть повномасштабну війну проти України та українського народу.

Крім того, російська влада веде інформаційну війну, застосовує пропаганду. Ведеться активна компанія щодо створення та розповсюдження фейкових новин, а також агітаційних публікацій.

Поряд з цим, 16.03.2022, у встановленому законодавством України порядку, набрав чинності Закон України № 2110-IX «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо посилення кримінальної відповідальності за виготовлення та поширення забороненої інформаційної продукції», відповідно до якого внесено зміни до Кримінального кодексу України (Відомості Верховної Ради України, 2001 р., № 25-26, ст. 131), а саме його положення доповнено статтею 436-2 «Виправдовування, визнання правомірною, заперечення збройної агресії Російської Федерації проти України, глорифікація її учасників».

Відповідно до положень статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Проте, незважаючи на вищезазначені обставини, усвідомлюючи факт тимчасової окупації частини території України збройними формуваннями держави-агресора, збройну агресію російської федерації проти України, у громадянина російської федерації Єлісеєва Сергія Володимировича, 05.05.1971 р.н., у невстановлений досудовим розслідуванням час, проте не пізніше вересня 2022 року, більш точна дата та час в ході досудового розслідування не встановлена, виник злочинний умисел на поширення виступів на офіційних каналах російської федерації матеріалів, у яких міститься викривлена інформація щодо так званої «спеціальної військової операції» проти України, а також заперечення тимчасової окупації частини території України та пропаганда російської влади, що вводить в оману громадян та напрядує до підтримки війни та анексії АР Крим, територій Донецької, Луганської, Запорізької та Херсонської областей до території російської федерації.

05.09.2022, Єлісєєв С.В., діючи умисно, усвідомлюючи суспільно-небезпечний характер свого діяння, передбачаючи його суспільно-небезпечні наслідки та бажаючи їх настання, реалізуючи свій злочинний умисел, направлений на вчинення умисних дій, спрямованих на глорифікацію осіб, які здійснювали збройну агресію російської федерації проти України, у невстановленому досудовим розслідуванням місці в м. Херсон, маючи антиукраїнську налаштовану позицію, сформовану в умовах швидкого розвитку інформаційного суспільства у світі та глобального інформаційного простору, використання інформаційно-телекомунікаційних технологій у всіх сферах життя, де особливо значення набувають проблеми інформаційної безпеки, як складової державної безпеки України, усвідомлюючи, що російська федерація з 2014 року вчиняє проти України акт збройної агресії та маючи на меті глорифікувати вказані злочинні дії російської федерації та її військового, політичного керівництва, бажаючи настання наслідків збройної агресії російської федерації проти України, які полягали б в окупації території України та ліквідації її суверенітету, надавши інтерв'ю виданню «Кримські новості», вчинив глорифікацію представників окупаційної адміністрації російської федерації, яка виражена у формі підтримання рішень і дій окупаційної адміністрації м. Херсон та Херсонської області, а саме: *«А мы мониторим системы теплоснабжения, водоподачи, водоотведения, канализации. Все, что нам необходимо привести в надлежащее состояние к наступлению холодов. Собираем потребности по твердому топливу, по углю, по билетам. Формируем общий, общую потребность с тем, чтобы потом выходит на закупки сюда и поставки сюда целенаправленные и централизованным образом всего необходимого с дальнейшим распределением. Будем довозить до каждой бабушки, до каждого дедушки, будем субсидировать, если стоимость твердого топлива для них будет неподъемной, слишком высокой. Будем помогать»*.

Після цього, 05.09.2022 відеозапис зазначеного інтерв'ю розміщено на сайті мережі Інтернет «Лента новостей Крыма» за посиланням: <https://crimea-news.com/society/2022/09/05/963098.html> та воно стало доступне для загального ознайомлення усіх користувачів мережі Інтернет.

Досудовим розслідуванням встановлено, що у висловлюваннях Єлісєєва С.В. є інформація, яка містить глорифікацію представників окупаційної адміністрації російської федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України.

Отже, Єлісєєв С.В., маючи активну антиукраїнську налаштовану позицію, реалізуючи злочинний умисел, направлений на глорифікацію представників окупаційної адміністрації російської федерації, здійснив вищевказане протиправне діяння в контексті триваючої збройної агресії російської федерації проти України, яка розгорнута на всій її території, тобто вчинив усі дії, направлені на шкоду інформаційній безпеці людини і громадянина, суспільству та держави, чим довів свій злочин до кінця.

Продовжуючи свою злочинну діяльність, спрямовану на глорифікацію осіб, які здійснювали збройну агресію рф проти України, розпочату у 2014 році, представників збройних формувань рф, іррегулярних незаконних збройних формувань, а також представників окупаційної адміністрації рф, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та представників підконтрольних рф самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, Єлісєєв С.В., маючи антиукраїнську налаштовану позицію, усвідомлюючи, що російська федерація з 2014 року вчиняє проти України акт збройної агресії та маючи на меті виправдати вказані злочинні дії російської федерації та її військового, політичного керівництва, бажаючи настання наслідків збройної агресії російської федерації проти України, які полягали б в окупації території України та ліквідації її суверенітету, у невстановленому досудовим розслідуванням місці в м. Херсон, 14.09.2022, повторно, усвідомлюючи протиправний характер своїх дій, а також те, що зі змістом матеріалів його публікації, може ознайомитися необмежена кількість осіб, надавши інтерв'ю у прямому ефірі телеканалу «россия 24», вчинив глорифікацію представників окупаційної адміністрації російської федерації, яка виражена у формі підтримання рішень і дій окупаційної адміністрації м. Херсон та Херсонської області, а саме: *«А мы мониторим системы теплоснабжения, водоподачи, водоотведения, канализации. Все, что нам необходимо привести в надлежащее состояние к наступлению холодов. Собираем потребности по твердому топливу, по углю, по билетам. Формируем общий, общую потребность с тем, чтобы потом выходит на закупки сюда и поставки сюда целенаправленные и централизованным образом всего необходимого с дальнейшим распределением. Будем довозить до каждой бабушки, до каждого дедушки, будем субсидировать, если стоимость твердого топлива для них будет неподъемной, слишком высокой. Будем помогать»*.

Згідно з положеннями ч. 2 ст. 22 Закону України «Про інформацію» № 2657-ХІІ засоби масової інформації - засоби, призначені для публічного поширення друкованої або аудіовізуальної інформації. У відповідності до ст. 1 Закону України «Про телебачення і радіомовлення» № 3759-ХІІ аудіовізуальна інформація - будь-які сигнали, що сприймаються зоровими і слуховими рецепторами людини та ідентифікуються як повідомлення про події, факти, явища, процеси, відомості про осіб, а також коментарі (думки) про них, що передаються за допомогою зображень та звуків.

Після цього, 14.09.2022 відеозапис зазначеного ефіру розміщено на сайті мережі Інтернет «Официальный сайт администрации Херсонской области» за посиланням: <https://khogov.ru/press-center-news/херсонские-власти-справляются-с-зада/> та він став доступний для загального ознайомлення усіх користувачів мережі Інтернет.

Досудовим розслідуванням встановлено, що у висловлюваннях Єлісєєва С.В. є інформація, яка містить глорифікацію представників окупаційної адміністрації російської федерації, яку складають її державні

органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України.

Отже, Єлісєєв С.В., маючи активну антиукраїнську налаштовану позицію, реалізуючи злочинний умисел, направлений на глорифікацію представників окупаційної адміністрації російської федерації, повторно здійснив вищевказане протиправне діяння в контексті триваючої збройної агресії російської федерації проти України, яка розгорнута на всій її території, тобто вчинив усі дії, направлені на шкоду інформаційній безпеці людини і громадянина, суспільству та держави, чим довів свій злочин до кінця.

Продовжуючи свою злочинну діяльність, спрямовану на глорифікацію осіб, які здійснювали збройну агресію рф проти України, розпочату у 2014 році, представників збройних формувань рф, іррегулярних незаконних збройних формувань, а також представників окупаційної адміністрації рф, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та представників підконтрольних рф самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, Єлісєєв С.В., маючи антиукраїнську налаштовану позицію, усвідомлюючи, що російська федерація з 2014 року вчиняє проти України акт збройної агресії та маючи на меті виправдати вказані злочинні дії російської федерації та її військового, політичного керівництва, бажаючи настання наслідків збройної агресії російської федерації проти України, які полягали б в окупації території України та ліквідації її суверенітету, у невстановленому досудовим розслідуванням місці в м. Херсон, 10.10.2022, повторно, усвідомлюючи протиправний характер своїх дій, а також те, що зі змістом матеріалів його публікації, може ознайомитися необмежена кількість осіб надавши відео-коментар для публікації на сайті «Официальный сайт администрации Херсонской области» за посиланням: <https://khogov.ru>, вчинив глорифікацію осіб, які здійснювали збройну агресію рф проти України, розпочату у 2014 році, представників збройних формувань рф, яка виражена у формі виправдовування дій зс рф, а саме: *«И в Херсоне, и на подконтрольных территориях Херсонской области обстановка стабильная. вооруженные силы российской федерации обеспечивают безопасность границ Херсонской области. Правоохранительные органы эффективно обеспечивают правопорядок и пресекают все правонарушения»*.

Досудовим розслідуванням встановлено, що у висловлюваннях Єлісєєва С.В. є інформація, яка містить глорифікацію осіб, які здійснювали збройну агресію рф проти України, розпочату у 2014 році, представників збройних формувань рф.

Отже, Єлісєєв С.В., маючи активну антиукраїнську налаштовану позицію, реалізуючи злочинний умисел, направлений на глорифікацію представників окупаційної адміністрації російської федерації, повторно здійснив вищевказане протиправне діяння в контексті триваючої збройної агресії російської федерації проти України, яка розгорнута на всій її території, тобто вчинив усі дії, направлені на шкоду інформаційній безпеці людини і громадянина, суспільству та держави, чим довів свій злочин до кінця.

Таким чином, громадянин російської федерації Єлісєєв Сергій Володимирович, вчинив глорифікацію осіб, які здійснювали збройну агресію російської федерації проти України, розпочату у 2014 році, представників збройних формувань російської федерації, а також представників окупаційної адміністрації російської федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та представників підконтрольних російській федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, повторно, з використанням засобів масової інформації.

Тобто, Єлісєєв С.В. підозрюється у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.3 ст.436-2 КК України, а саме у глорифікації осіб, які здійснювали збройну агресію російської федерації проти України, розпочату у 2014 році, представників збройних формувань російської федерації, а також представників окупаційної адміністрації російської федерації, яку складають її державні органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, та представників підконтрольних російській федерації самопроголошених органів, які узурпували виконання владних функцій на тимчасово окупованих територіях України, вчинені повторно, з використанням засобів масової інформації.

Старший слідчий слідчого відділу
УСБУ в Херсонській області
майор юстиції

Юрій Володимирович КУЗЬМЕНКО

ПОГОДЖУЮ

Процесуальний керівник
у кримінальному провадженні №42022230000000241-
начальник відділу
Херсонської обласної прокуратури

Денис Вікторович МАТВІЙЧУК

Одночасно, у відповідності до вимог ст.ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних

дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з дотриманням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний / _____ / _____
« ____ » год. « ____ » хвилин « ____ » _____ 2023 року

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний / _____ / _____
« ____ » год. « ____ » хвилин « ____ » _____ 2023 року

Захисник: _____

Письмове повідомлення про підозру вручив:

**Старший слідчий слідчого відділу
УСБУ в Херсонській області
майор юстиції**

Юрій Володимирович КУЗЬМЕНКО

